

აღაპიანის მემკვიდრეობითობის უწყვეტობა ქვეყანა-სახელმწიფოს სოციალურ-პოლიტიკური პოსიაცია¹

ეთერ თაკალანძე
ემდ

უდავოა, რომ მატერიალიზმი დღემდე რეალიზდებოდა ძირითადად, ქვეყნების მიხედვით, ადგილობრივი მკვიდრი რელიგიური აღმსარებლობის მორალური პრინციპების ნიადაგზე, ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი იდეოლოგიის სახით, (სახელით!). ამ იდეოლოგიას საქართველოში (საბჭოთა კავშირი) თავის დროზე, „ფორმით მატერიალისტური და შინაარსით სოციალისტური“ ეწოდა². ანუ, მატერიალისტური იდეოლოგია, თუ კი იგი ეროვნულია, მაშასადამე, სოციალისტურიც არის, რამეთუ ერი თვითონ სოციალიზმია – სოციალური ბუნების მატარებელი და დამცველი საზოგადოებრივი წარმონაქმნია; მაგრამ როცა ე.წ. მრავალეროვანი სახელმწიფოს (საბჭოთა კავშირი) არსებობისათვის, მისი სხვა სახელმწიფოსთან მიმართებაში ძლიერება პრიორიტეტული გახდა, ამ ნიადაგზე, ამ კავშირში, მეტ-ნაკლებად შეილახა რა რომელიღაც ქვეყნის თვითგანვითარების ეროვნული მოთხოვნილება, ცხადია, ეს სახელმწიფო („კავშირი“) უპერსპექტივო შეიქმნა და საბჭოთა კავშირიც საბოლოოდ, დაიშალა; შემდგომშიაც, – ამგვარმა ძალადობრივმა ანტიეროვნულმა სახელმწიფოებრივმა სტრატეგიულმა პოლიტიკამ (მრავალეროვანი სახელმწიფო), დღევანდელი მსოფლიო მონოპოლისტური კაპიტალიზმი რომ ჩამოაყალიბა, დღეს უკვე მე-3 მსოფლიო ომის აშკარა საფრთხე შექმნა.

მოკლედ, სახელმწიფოს ძალადობრივი უფლებამოსილება, როგორც კი გასცდა ქვეყნის ტერიტორიულ საზღვრებს, ანუ – როგორც კი გასცდა იგი სისტემა სამყაროს (ენა, მამული სარწმუნოება) და, მაშასადამე, – ეკონომიკურ პოლიტიკაში, იგნორირებულიქნა რა ერის თვითშემოქმედების სულიერ-მატერიალური ბაზის მთლი-

¹ გაგრძელება. დასაწყისი იხ. ჟურნალი „ეკონომიკა“ №9-10, 2012.

² ი. სტალინი, „სოციალიზმის პრობლემები სსრ კავშირში“, თბილისი, 1949 წ.

ანობა, მაშინვე, საზოგადოებრიობა (ადამიანი, ერი, კაცობრიობა) უკვე წინააღმდეგობრივი, ომების შემოქმედი, ანუ არაკეთილმოაზროვნე, თვითგამანადგურებელი – ანტისულიერი – არსება გახდა. ეს ბუნებრივია. როგორც ეს „ლაზარეში“ იკითხება, სამყარო-ოთხყარო, არის რა ერისა და ქვეყნის თვითგანვითარებისათვის ასტრო-ფიზიკურად გაპირობებული სულიერ-მატერიალური ბაზა, იმავდროულად არის, სახელმწიფოს, როგორც საზოგადოებრივი პოლიტიკური ეკონომიკური სუბიექტის, შემოქმედების ბაზაც და აქედან გამომდინარე არის იგი პოტენციალური მსოფლიო პოლიტიკურ-ეკონომიკური სუბიექტიც, ე.ი. საერთაშორისო პოლიტიკურ-ეკონომიკური სისტემის ცენტრიდანული შემოქმედიც¹.

სახელმწიფომ, ადამიანზე მატერიალისტური იდეოლოგიით ზეგავლენის კვალობაზე გაარღვია რა ქვეყნის ფიზიკურ-გეოგრაფიული საზღვრები, მიითვისა თავად ადამიანების კატეგორიებად (მდიდრები-ღარიბები, მესაკუთრეები- მუქთამჭამელები, დასაქმებულები – უმუშევრები და ა.შ.), – ანტისოციალური და ანტიდემოკრატიული პრინციპებით დაყოფის უფლება; მან მოსახლეობის რიცხვის არაუმეტესი, 10 პროცენტის ნება-სურვილით, დანარჩენი 90 პროცენტის ნება-სურვილის დაპყრობა, მართვა-დამორჩილება გადაწყვიტა (მიაღწია!); სამაგიეროდ, – სწორედ ამ დროს, საქართველოში ახალი **სიტყვის** – „ლაზარეს“ ბაზაზე მოძიებულ იქნა ამ კრიზისიდან გამოსვლის მშვიდობიანი (პოლიტიკურ-მეცნიერული) გზა, რომელიც სოციალური და საზოგადოებრივი მეცნიერების განვითარების დონის მორიგ, 2000 წლიან ეტაპობრივ ამბღლებზე არის ორიენტირებული; – მოძიებული იქნა „ლაზარე“ – ინფორმაციული წყარო, რომლისგანაც ირკვევა (გამოკვლეულია) სოციალურ-ეკონომიკური ფორმაციისა და საზოგადოებრივი პოლიტიკურ-ეკონომიკური სისტემის ოთხყაროთი განსაზღვრულობა და ამ სისტემის არამატერიალისტურად (სულიერი ფასეულობების პრიორიტეტი) წარმართვის დროულობა; გაცნობიერებულია ამგ-

¹ საქართველო-ოთხყარო, როგორც დედამიწის კონკრეტული, 12 რეგიონის ტერიტორიაზე განლაგებული, ქართული, სოციალურ-მატერიალურად ბალანსირებული რესურსების ერთიანი ბაზა და, შესაბამისად ამ ტერიტორიაზე სოციალურ-ეკონომიკური ბალანსის დროში უწყვეტად შემოქმედების ტერიტორიული სივრცე, ჩვენ განხილული გვაქვს ჟურნალში „ეკონომიკა“ №7-8, 2012. გვ. 33-40.

ვარი წარმართვის ორგანიზების ქართული ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი მისია.

„ლაზარე“-ში გამოიკვეთება მეტადრე, **დროის**, როგორც ეროვნული-თვისებრივობის რესურსის, სწორად გამოყენების სახელმწიფოებრივი ფუნქციური დანიშნულება, ასევე, შრომის ორგანიზაციაში „ლაზარეს“ სოციალური კანონზომიერების მოთხოვნების შესაბამისი, ახალი ძირითადი (არამატერიალისტური) მიმართულებისა და კონკრეტული, უმთავრესი აქცენტების დანერგვის აუცილებლობა; გამოკვლეულია, რაც არსებითია, ამგვარი აქცენტების მეცნიერული გააზრების თვალსაზრისით, შემდეგი სოციალური და საზოგადოებრივი განსაზღვრულობები:

– ქვეყანაში საზოგადოებრივი ურთიერთობების მშვიდობიანობის სტაბილურად უზრუნველყოფა არის ადამიანის ჯანმრთელობის შენარჩუნებისა და სიცოცხლის საშუალო ხანგრძლივობის ზრდის ტენდენციის შენარჩუნების განმსაზღვრელი სახელმწიფოებრივი საქმიანობა;

– ადამიანის (გვარი, ტომი, ერი) კეთილგონივრული უნარ-ჩვევების განვითარება, რაც ეროვნული მეცნიერული პოტენციალის გამდიდრებისა და საზოგადოებაში მშვიდობიანობის საფუძველია, არის ამ ქვეყანაში ეროვნული ერთსულოვნების დომინირების ბუნებრივი ნყარო; ანუ, იგი ქვეყანაში ადამიანის სიცოცხლის საშუალო ხანგრძლივობის ეტაპობრივ საფეხურებად ზრდაზე და ამ უკანასკნელის დაგეგმვაზე ორიენტირებული სახელმწიფოებრივი საქმიანობაა;

– ქალიშვილობის ინსტიტუტი არის რა ადამიანი-მოზარდის – ბიჭუნების, გოგონების – სოციალურ დანიშნულებასთან დამოკიდებულების თვალსაზრისით, სულიერი ჯანმრთელობის დაცვა-შენარჩუნების სამსახური, არის ზოგადად ადამიანებს შორის მშვიდობიანი ურთიერთობების შემოქმედების, ერის მემკვიდრეობითობის უწყვეტობისა და, მაშასადამე, ერის, კაცობრიობის სულიერი ჯანმრთელობის შენარჩუნების საფუძველი; შესაბამისად, იგი ადამიანის სიცოცხლის საშუალო ხანგრძლივობის დაცვისა და დაგეგმვის ორგანიზების ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი სამსახურია.

– საერთაშორისო ურთიერთობები არის ქვეყანაში ადამიანის ეროვნული სულიერი და მატერიალური მოთხოვნილებების დაკ-

მაყოფილებაზე, ადამიანის ცნობიერების მეცნიერულ განვითარებაზე, მისი ჯანმრთელობის შენარჩუნებაზე და სიცოცხლის ხანგრძლივობის ზრდაზე ორიენტირებული სახელმწიფოებრივი სამსახური. იგი არის ერებს შორის მშვიდობიანი ეკონომიკური სულიერ-მატერიალური ურთიერთობების „ლაზარეს“ სოციალური კანონზომიერების მიხედვით ორგანიზების ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი სამსახური, რომელიც, თავისთავად, სანყისი ეტაპია გეოპოლიტიკის ცენტრიდანული პირამიდული ორგანიზაციამართვის საქმეში.

– ქვეყანა-სახელმწიფო არის მსოფლიო პოლიტიკურ-ეკონომიკური სუბიექტი. იგი, იქმნება რა სისტემა ოთხყაროს (დრო, მამული, ენა, სარწმუნოება) სივრცეში, არის ამ სულიერ-მატერიალური ბაზის (ოთხყაროს) მემკვიდრე-მესაკუთრე; ანუ იგი განკარგავს ამ ბაზას, საიმისოდ, რათა დედამიწის ამ კონკრეტულ ტერიტორიაზე დამოუკიდებლად განახორციელოს ახალი 2000 წლეულის დამდეგს, სწორედ ამ ახალი დროის შესაბამისი (ამჯერად, – არამატერიალისტური) სოციალურ-ეკონომიკური ფორმაციის შემოქმედებამართვა;

– ეროვნულ-დემოკრატიული სახელმწიფოებრივი თეორია არის დედამიწაზე სოციალურ-ეკონომიკური წონასწორობის 2000-წლიან პერიოდებად შენარჩუნება-გახანგრძლივების საქმიანობის მშვიდობიანი პოლიტიკურ-ეკონომიკური ორგანიზაციის იდეოლოგიური საფუძველი, რომელიც საზოგადოებრივი მეცნიერულ-თვალსაზრისით არის დასაბუთებული. უზენაესი კანონის – „ლაზარეს“ მიხედვით.

დღევანდელ საქართველოში სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ძალადობა თავისი ქვეყნის მოსახლეობასთან მიმართებაში, აშკარად იყო განხორციელებული მიმდინარე წლის სახელმწიფოებრივი ხელისუფლების საარჩევნო მართონზე; აქ ძალადობის დასაფარავად კარგად იყო გამოყენებული ფარული კენჭისყრის წესი. ხელისუფლებამ, ამომრჩევლის აზროვნება წარმართა რა არა მეცნიერების მემკვიდრეობით განვითარებაზე დაყრდნობით, არამედ ადამიანების ემოციების მართვის წესებით, მოახერხა ამომრჩევლის ყურადღების არაარსებით საზოგადოებრივ მოვლენებზე გადატანა და ამ გზით (მოტყუების გზით) ოფიციალურად მიღებული

ლად გააფორმა, ადამიანისა თუ ქვეყნის თვითგანვითარების ისეთი გეგმა-პროგრამები, რომლებიც გვერდს უვლიან (იგნორირებულს ხდიან) ამომრჩევლისათვის საძიებელ ძირითად საზოგადოებრივ მოთხოვნილებას, ქვეყნის თვითგანვითარების სოციალური მოთხოვნის აღსრულების თვალსაზრისით. უფრო კონკრეტულად: სახელმწიფო ხელისუფლების დიდი ძალისხმევით, ჩვენი ამომრჩეველი, დღეს მოკლებულია ინფორმაციას, მაგალითად, იმის შესახებ, თუ რატომ განუდგა ამ არჩევნებს ქვეყანაში რიგი პოლიტიკური სუბიექტებისა, ან/და, რითი გამოირჩევა პოლიტ. გაერთიანება „ახალი სიტყვა“-ს სამუშაო გეგმა თუ პროგრამები სხვა პოლიტ. სუბიექტების მხრიდან შემოთავაზებულებისაგან? ან/და, – რატომ განაცხადა ამ გაერთიანებამ უარი ამ არჩევნებში მონაწილეობაზე?!

ან კიდევ, – ჩვენი პოლიტიკოსები, რომლებსაც მრავალწლიანი გამოცდილება აქვთ ამ საქმეში, და რომლებიც მონაწილეობენ ამ (მიმდინარე წლის) არჩევნებში, რომლებიც თავიანთი პოზიციური თუ ოპოზიციური საარჩევნო პროგრამებით ორიენტირებულები არიან სამოქალაქო საზოგადოებისა თუ ერთაშორისი ინტეგრაციის ორგანიზებაზე ჩვენს ქვეყანაში, რატომ არ ახსენებენ ამ პროგრამებში ერს და ქვეყნის ეროვნული თვითგანვითარების იდეოლოგიას?! მეტიც, იბადება კითხვა: თუ კი ამ „პოზიციასა“ და „ოპოზიციას“ შორის იდეოლოგიური სხვაობა არ არის და ორივე ემხრობა ამ ხსენებულ იდეოლოგიას (ინტეგრაცია), გაუგებარია, ვის და რას ემსახურება ამ ინტეგრირების მომხრეთა ორად გახლეჩა და ამ ორს შორის თავგამეტებული ურთიერთგამანადგურებელი დაპირისპირება, რომელსაც ქვეყნისათვის მხოლოდ შიდა აშლილობა, ადამიანების ურთიერთშორის უნდობლობა, ერის (ქვეყნის, სახელმწიფოს) თვითგანადგურება მოაქვს. საკითხავია, – როცა სახეზეა აქ წარმოჩენილი სოციალური დაძაბულობის სახით, ქვეყანაში ხსენებული, ინტეგრირების იდეოლოგიაზე აგებული, ე.წ. სახელმწიფოებრივი რეფორმების ნაყოფი, რატომღა უნდა გაგრძელდეს იგივე იდეოლოგიური კურსი? – ხომ ბუნებრივია, რომ ეროვნული იდეოლოგიით ხელმძღვანელობა – შრომა და გარჯა – სისხლისმიერი მოთხოვნილებაა, ზოგადად, ადამიანისათვის და, – რახან ეს ჩვენი თანამემამულეები არ ახსენებენ ამ იდეოლოგიას,

და ერისა და ქვეყნის სხვებთან ინტეგრირებისათვის იბრძვიან მხოლოდ, მაშასადამე, მათზე ზემოქმედებს სხვა, არაბუნებრივი, ანტიადამიანური, ანტიმემკვიდერობითი ძალა, რომელიც ქვეყანაში ამ რეფორმების სახით, იურიდიულად არის დაკანონებული. როგორც ჩანს, ამ ადამიანებს მატერიალისტური **დამოკიდებულებები** სწორედ ამ ძალასთან მიმართებაში, აიძულებთ, კაპიტალიზმის ყველა შესაძლებელი გზით დაუფლების კვალობაზე, პიარავტორიტეტის მოპოვებისა და თვითგამორჩეულობის მოძიების ფასად, მიაჩუმდნენ ამ არჩევნებზე ქვეყნის თვითგანვითარების ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი იდეოლოგია; რამეთუ, ცხადია, (და ეს მათ იცინან), რომ მეურნეობრივი დარგისა თუ, ამათუ იმ კონკრეტული ეკონომიკური პოლიტიკის საკითხები, ვთქვათ: დასაქმების, პენსიების, ბიზნესის, ასევე სამედიცინო, სამშენებლო, სასოფლო-სამეურნეო და, ა.შ. მიმართულებით საქმიანობების, ან კიდევ, ზოგადად, არსებული ეკონომიკური სტრუქტურისა თუ მთლიანად პოლიტიკური სისტემის ხელისშეწყობისა და, მსგავსი სხვა, ასე ვთქვათ, ყოველდღიური და ფრაგმენტული საქმიანობები, (რაც ამ ბატონების თაოსნობით შექმნილი საარჩევნო სუბიექტების პროგრამებშია გამოკვეთილი, ან/და, რაც იკითხება მათი ე.წ. სლოგანებით), არის, თავისი არსით, გვერდის ავლა იმ მთავარი საკითხისადმი, რასაც ჰქვია ერისა და ქვეყნის სოციალურ-ეკონომიკურად განვითარებული სტაბილური თვითგანვითარება, რომელიც, როგორც ზემოთ დავინახეთ, ადამიანის (ერი, კაცობრიობა), ე.ი. სახელმწიფოს, საარსებო დანიშნულებაა. ხოლო თუ კი ერმა და სახელმწიფომ ამ დანიშნულებაზე უარი უნდა ვთქვათ, – ეს უკვე არის ქვეყნისა და, შესაბამისად დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკურ ბალანსირების საქმეზე უარის თქმა?!

ასე, რომ ეროვნული იდეოლოგიის როგორც, სახელმწიფოებრივობის თეორიული საფუძვლის, ამ საარჩევნო მარათონზე არ გამოტანა (მიჩუმდება, იგნორირება) არის ცხადია, ქვეყნისა და შესაბამისად, მთლიანად დედამიწის თვითგანადგურებისაკენ სვლა.

ქვეყნის სოციალურ-ეკონომიკური ბალანსის შენარჩუნება დღევანდელი საქართველოს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი ამოცანაა. მისი განხორციელება, ე.ი. მემკიდრეობითობის სოციალური მოთხოვნის დედამიწაზე დაცვა, „ლაზარეს“ შესაბამისად განსაზღ-

ერულ მორიგ ეტაპობრივ შემონმებას, გადის ორიათასწლეულების გასაყარზე. ე.ი. ადამიანებმა, ეროვნებებმა და მთელმა კაცობრიობამ აღნიშნული ბალანსირებისა და მემკვიდრეობითობის პროცესი-საქმიანობა 2000-წლიანი პერიოდულობით, სტაბილურად უნდა დაიცვან, ხოლო ახალ ორიათასწლეულში გარდამავალ პერიოდში, მათ ეს პროცესი-საქმიანობა თავ-თავის სამშობლოში უნდა განახლონ. უფრო სწორად, უნდა განახლონ იგი ყოველმა ადამიანმა (ერმა) თავისი, ან/და თავისთვის სამკვიდროდ არჩეული ქვეყნის ტერიტორიაზე – თავის ქვეყანა-ოთხყაროში. აქ უნდა აღასრულოს თავისი ეროვნული მისია ადამიანმა ყველა დანარჩენ სოციალურ-სტრუქტურულ ერთეულებთან (გვარი, ტომი, ერი, კაცობრიობა) ერთად, მშვიდობიანი თანაცხოვრებისა თუ საქმიანი ურთიერთობების პირობებში.

საგულისხმოა, რომ თუ კი კონკრეტული ადამიანი მისი სიცოცხლის (ვთქვათ, ასი წელი) მანძილზე, არის თავის ქვეყნის მკვიდრი, მაშასადამე, მისგან გამომდინარე დანარჩენი სტრუქტურული ერთეულების (ოჯახი, გვარი, ტომი, ერი) ამ ქვეყანაში დამკვიდრება არის უკვე ის პროცესი, რომელიც, სულ ცოტა, 400 (4X100) – წლიანი ეტაპობრივობით (ოთხი სტრუქტურული ერთეული) მზარდი პერიოდულობით გამეორებადი თაობების თვითგანვითარების საქმიანობას მოიცავს. ეს საქმიანობა კი, რომელიც 2000 წლიანი ხანგრძლივობით (ე.ი. 400X5), სტაბილურად უნდა ვითარდებოდეს, გულისხმობს იმას, რომ სწორედ, ქრისტიანული წელთაღრიცხვის ყოველი 2000 წლეულის გასაყარზე დამდეგი 5-წლიანი პერიოდისათვის, ქვეყანაში (ამ შემთხვევაში საქართველოში) ორგანიზებული სახელმწიფოებრივი ხელისუფლების არჩევნების საარჩევნო პროგრამებში, მომავალი 5 წლის განმავლობაში ქვეყნის სოციალურ-ეკონომიკური ბალანსის სტაბილურად დაცვაზე გათვლილი გეგმა-პროგრამები უნდა წარმოჩინდეს თვალსაჩინოდ და გამოკვეთილად.

ზემოთწარმოჩინებული სოციალური მოთხოვნის, ე.ი. ადამიანის სოციალური ბუნების ძალის, ძლიერება საზოგადოებასთან, ერთან მიმართებაში, დღეს პრაქტიკულადაა გამოაშკარავებული ქართველი კაცის სულიერი ტკივილების სახით: ამ ბუნების მოთხოვნის, ე.ი. ეროვნული სულიერ-მატერიალური მოთხოვნილებების,

თაობათა 20 მოდემის ($20 \times 100 = 2000$) პოზიციიდან გააზრებულად წარმოჩინების, როგორც სახელმწიფო ამოცანის, სრული იგნორირება, რაც საქართველოში დღევანდელ საარჩევნო მართონზე ძალადობრივად (ახალი სიტყვის შესახებ ინფორმაციის ბლოკირების პირობებში) განხორციელდა, განაპირობებს იმ დაუსრულებელ წინააღმდეგობებს რომლის გამოც ეს არჩევნები სოციალური სამართლიანობის თვალსაზრისით, უკიდურესად დაძაბული იყო. იგი, თავისი ხასიათით, ქვეყანაში სამოქალაქო ომის სამზადისს უფრო ჰგავდა, ვიდრე სახელმწიფოებრივად ორგანიზებულ, რაიმე დემოკრატიულ, ე.ი. საზეიმო, ღონისძიებას; ამასთან, ამგვარი დაძაბულობა აშკარაა ასევე არჩევნების შემდგომ პერიოდშიაც, ახალი ხელისუფლების უმრავლესობა-უმცირესობას შორის, ე.ი. ჩვენს ქვეყანაში სამოქალაქო საზოგადოებისა და საერთაშორისო ინტეგრაციის პოლიტიკური კურსის (გლობალიზაცია) მიმართ ეროვნული წინააღმდეგობები გაპირობებულია იმითი, რომ ეს არჩევნები თავისი ორგანიზებულობითა და ახლა უკვე შედეგებით, ორიენტირებულია ქართული ეროვნული მემკვიდრეობითობის მოშლაზე. პირდაპირ თუ ვიტყვით: ჩვენმა ხელისუფლებამ, მოახდინა რა ქვეყანაში უზენაესი კანონის „ლაზარე“ შემეცნება-გაცნობიერების თვალსაზრისით, ქვეყნის ბეჭდვით სიტყვაში არსებული მეცნიერული ინფორმაციის და ზოგადად ახალ სიტყვასთან დაკავშირებით, ყველა საჭირო მასობრივი ინფორმაციის ბლოკირება, გამორიცხა 2012 წლის საპარლამენტო არჩევნების მომზადების საქმეში ღრ(ი) (2000 წლეული); გამორიცხა მან იგი, როგორც ძირითადი განმსაზღვრელი (დიქტატორი) ადამიანური ქცევისა, – გამორიცხა ის, რომ ადამიანის (ამ შემთხვევაში ქართველი ერის), მისიაა – დაიცვას სწორედ, **დღლის** შესაბამისი სოციალური მოთხოვნებიდან გამომდინარე, თავის ქვეყანაში და შესაბამისად, დედამიწაზე (ასტრო-ფიზიკური სხეული), სოციალურ-ეკონომიკური ბალანსი; – დაიცვას იგი სტაბილურად, 2000 წლის მანძილზე და შემდგომ უწყვეტად. ე.ი. ამ ხელისუფლებამ ვერ ირწმუნა ახალი სიტყვა და, იგი, მიუხედავად იმისა, რომ ქვეყანაში 18 წლის მანძილზე სახელმწიფოებრივად დაყენებულია სათანადო საზოგადოებრივი მოთხოვნილებები, არ გაისარჯა ამ ახალი სიტყვის შემეცნება-გაცნობიერების სახლმწიფოებრივი ამოცანის შესრულებისათვის; მან ვერ ირწმუნა და არც

შეისმინა ის, რომ დედამიწაზე ადამიანი ამგვარი კეთილგონიერების შემოქმედია, – რომ ადამიანი საზოგადოებრივი თვითშეგნების მატარებელი და დამცველი არსია, ხოლო სახელმწიფო მისი ყველა ძალაუფლებით, მხოლოდ ადამიანის ამ მისიის აღსრულებას უნდა ემსახუროს.

საზოგადოებრივი მეცნიერება სოციალურის შემადგენელია. პირველი, სწავლობს რა საზოგადოებას, როგორც სოციალურ წარმონაქმნს, ეუფლება ქვეყანაში ადგილობრივი დადებითი და უარყოფითი სოციალური ენერგიების ძალთა მოძრაობის „ლაზარეში“ წარმოჩინებულ სოციალურ კანონზომიერებებს, ამ ბაზაზე არკვევს სხეულის მიზიდულობა-განზიდულობის ზოგადი ფიზიკის კანონის შესაბამისად, ქვეყნისა თუ დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკური ბალანსირების კონკრეტულ სოციალურ მოთხოვნებს; – არკვევს ჩვენი პლანეტის ასტრო-ფიზიკურ სივრცეში განონასწორებულობის დაცვის საზოგადოებრივი ორგანიზაციის კანონებს. ეს ყველაფერი, გულისხმობს ახლად აღმოჩენილი უზენაესი კანონის – „ლაზარე“ შემეცნებას, რომელიც, ამ ეტაპზე, საქართველოსგან მოითხოვება.

ფაქტია კი ის, რომ 2012 წლის საპარლამენტო არჩევნების შედეგად თითქოს უკვე გაამართლა ქვეყნის სახელმწიფოებრივ საქმიანობაში საზოგადოებრივი პოლიტ-ეკონომიკური მეცნიერების ეროვნულ დემოკრატიული თეორია- იდეოლოგიის იგნორირების პოლიტიკურმა სტრატეგიამ; ამ უკანასკნელმა, რომელიც დღევანდელ საქართველოში მსოფლიო პოლიტიკური კურსის (გლობალიზაცია) მიხედვით განხორციელდა და, რომელმაც ამგვარი გამართლების პრეცედენტი დააფიქსირა, პირამიდის (დედამიწა) წვეროდან ანუ ცენტრისკენული დიქტატით მართვის გეოპოლიტიკას ეფუძნება და, გულისხმობს თავად პირამიდის შრეებში (ქვეყნები) ადამიანური აზროვნების იგნორირებას. ამ კურსის მიზანია ქვეყნებში და კონტინენტებზე ადგილობრივი მაცხოვრებლებისათვის სოციალურად განსაზღვრული ეროვნული უფლებების თავმოყრა სახელმწიფოებრივი ხელისუფლების ხელში და, ფარული დიქტატით (ზრახვა), ამ უფლებების მითვისება-დაპყრობა. დღევანდელ საქართველოში ამ არჩევნების შედეგების სახით, ეს მიზანი, ნაწილობრივ, მიღწეულია; ანუ, ამგვარად, – ქართველი

კაცისათვის აზროვნების თავისუფლების პირობების გვერდის ავლით – ამ არჩევნებში იგნორირებულია ალტერნატიული გეოპოლიტიკა; – იგნორირებულია ცენტრიდანული გეო-პოლიტიკა, რომელიც იკითხება ახლად აღმოჩენილ, უზენაეს კანონში – „ლაზარე“ და, რომელიც (კანონი), საქართველოში [თუნდაც ერთი ავტორისა და მისი მკითხველების (ჟურნალი ეკონომიკა 2004-2012 წწ.) მიერ] უკვე შემეცნებულია და გაცნობიერებულია კიდეც; – ამასთან, რაც არსებითია გაცნობიერებულია რა ეს კანონი, გამოკვლევები ამ კანონის კონკრეტული სოციალური მოთხოვნების თაობაზე, დაინტერესებული მკითხველისათვის ხელმისაწვდომად გამოქვეყნებულია საერთაშორისო პერიოდიკაში (ჟურნ. „ეკონომიკა“).

აღნიშნული ალტერნატიული – ცენტრიდანული – გეოპოლიტიკა, განსხვავებით ცენტრისკენულისაგან, მოითხოვს ობიექტის (დედამინა, ქვეყანა, რეგიონი) ცენტრიდან მართვას; იგი მოითხოვს დედამინის კონტინენტებზე, ქვეყნებში, ქვეყნის შიგნით, ადგილობრივი მაცხოვრებლების თავისუფალი აზროვნებისათვის პირობების სახელმწიფოებრივად უზრუნველყოფის ფონზე, თვითგანვითარებადი ეროვნულ-დემოკრატიული სახელმწიფოებრივობის ორგანიზაციასა და, ამ ბაზაზე, მსოფლიო პოლიტიკურ-ეკონომიკური სისტემის შემოქმედებას; ქვეყნის დღევანდელი ხელისუფლების ცენტრისკენული მართვის გეოპოლიტიკური მიზანი, რომელიც ფარული ზრახვებით ქვეყნის ხელისუფლებაზე ზემოქმედების გზით, აღნიშნული არჩევნების შედეგად დაფიქსირდა საქართველოში ხელოვნურად (ხელისუფლების მიერ ინფორმაციის ბლოკირება), იყო სახელმწიფოებრივი ძალა-უფლების ანტიდემოკრატიულად რეალიზების აქტი. ამ აქტისაგან ქვეყნის დაზღვევა, ცხადია, შესაძლებელი იყო, თუნდაც, მხოლოდ ჟურნალი „ეკონომიკის“ მიხედვით უკვე 2004 წლიდან გამოქვეყნებული, შესაბამისი პუბლიკაციების საჯაროდ განხილვა-გაანალიზების კვალობაზე; მაგრამ ასე არ მოხდა. შედეგად კი მოხდა ის, რომ – პოლიტიკური ცხოვრება (პრაქტიკა) საზოგადოებრივ მეცნიერებას გაემიჯნა, ადამიანის განადგურება სახელმწიფოებრივ სისტემაში მოექცა და, შესაბამისად, ამ სისტემის განახლების გარდაუვალობა აშკარა გახდა.

პოლიტიკური მეცნიერებისაგან პრაქტიკის გამიჯვნა რო-

გორც ადამიანის ეროვნულ-დემოკრატიული უფლებების მიტაცების პოლიტიკა, სახელმწიფოებრივობის პრაქტიკაში, ზემოხსენებული, ცენტრისკენული პოლიტიკური კურსის მიხედვით განხორციელდება თანმიმდევრულად; განხორციელდება იგი: პროფესიონალების (პოლიტიკურ-ეკონომიკურ მეცნიერებას დაუფლებული კადრები) ოლიგარქებით ჩანაცვლებით, ეროვნული კადრების შერეული გენის მატარებელი კადრებით შეცვლის, ხელისუფლებაში სუსტი სქესის წარმომადგენელთა ინტენსიურად დანინაურება-დასაქმების, აქ დასაქმებულთათვის კომპრომანტების შექმნის კვალობაზე ან/და, ზოგადად კომპრომატების მქონე პირთათვის პიარ-ავტორიტეტების (ცრუ ავტორიტეტი) შექმნის პრინციპების დაკანონების ნიადაგზე და, აქედან გამომდინარე, მოსახლეობაში უნდობლობისა და არაკეთილგონივრული აზროვნების განვითარება -დანერგვის გზით. ამჯერად კი, საქართველოს ხელისუფლების მიერ მომზადებულმა არჩევნებმა ამ არასრულ ჩამონათვალს შეჰმატა მორიგი, საქართველოს არამოქალაქის დროებით (სამი წლის ვადით!) ხელისუფლებაში დანინაურების პრეცედენტიც; ეს ყველაფერი და ბევრი სხვა, რომლებიც უპირისპირდება ლაზარეს სოციალურ მოთხოვნებს, ინვესტს ერის, როგორც სოციალური თუ საზოგადოებრივი წარმონაქმნის, და, მამასადამე, ქვეყნისათვის დამოუკიდებელი სახელმწიფოებრივი ფუნქციის მოშლას; ეს ღონისძიებები და, აქედან გამომდინარე, 2012 წლის საპარლამენტო არჩევნებისათვის შექმნილი საარჩევნო გარემო გახდა მიზეზი იმისი, რომ საქართველოს პოლიტიკური გაერთიანება „ახალი სიტყვა“, რომელმაც თავიდანვე თქვა უარი ამ არჩევნებში მონაწილეობაზე, კვლავ (ამ არჩევნების დასრულებისთანავე) განაგრძობს ბრძოლას ქვეყნის დამოუკიდებლობისათვის – ქართული ეროვნული სახელმწიფოს თვითგანვითარების ახალი 2000 წლეულით გახანგრძლივებისათვის!; – „ჩვენ არ გვეთმობა ჩვენი მამული“ – განაცხადა ერის გასაგონად „ახალი სიტყვის“ პოლიტიკურმა საბჭომ, ჯერ-კიდევ, არჩევნების წინა პერიოდში². მიგვაჩნია, რომ დამდეგი 2000-წლეულების გასაყარზე ქარ-

1 იხ. გაზ. „ძველი-ახალი სიტყვა“ №16 (143), 2012.

2 გაზ. „ძველი-ახალი სიტყვა“ №12, 2012.

თული სახელმწიფო ხელისუფლების წინაშე მდგარი კონკრეტული ამოცანა – ახალი დროის შესაბამისად სახელმწიფო სისტემის შეცვლა, როგორც ახლად აღმოჩენილი უზენაესი კანონის სოციალური განსაზღვრულობა, უნდა აიძულებდეს ჩვენი ქვეყნის დღევანდელ ხელისუფლებას, აღარ დააყოვნოს და წარმოაჩინოს ერისა და ქვეყნის წინაშე გამოკვეთილად, სწორედ, პ.გ. „ახალი სიტყვის“ სამუშაო გეგმა-პროგრამები; ხელისუფლებამ უნდა მისცეს ამ ორგანიზაციას შესაძლებლობა, სათანადო მასობრიობით და საჭირო დეტალებით გააცნოს თავისი ეს გეგმა-პროგრამები მთავრობასა თუ ამომრჩევლებს; რამე თუ ამ უკანასკნელს კი არ წაერთვას კონსტიტუციური უფლება, არამედ, შეექმნას პირობები ეზიაროს „ლაზარე“ – ახალ სიტყვას და მხოლოდ ამის შემდეგ გააკეთოს თავისი არჩევანი ხელისუფლების სახელმწიფოებრივ არჩევნებზე;

ბუნებრივია, რომ ახალი სიტყვა – „ლაზარე“-ს აღიარებაზე უარი ხელისუფლებამ პირადი პასუხისმგებლობის ქვეშ, ასევე საჯაროდ უნდა გამოიტანოს, ცხადია, სათანადო მეცნიერული დასაბუთებულობების საფუძველზე. ხოლო პასუხისმგებლობა რომელზედაც აქ არის საუბარი, შეეხება არა მხოლოდ ქართული ეროვნული ცნობიერების უწყვეტობის შენარჩუნებას, არამედ, რაც არანაკლებ საგულისხმოა, შეეხება იგი ჩვენი ხელისუფლების პასუხისმგებლობას დანარჩენი (ლაზარე – ენის არმცოდნე) კაცობრიობის წინაშე; რამე თუ მათთვის სათანადო თანმიმდევრულობის დაუცველობის პირობებში, კანონი – „ლაზარეს“ შემეცნებისა და მასთან შესაბამისობით თვითგანვითარების საქმიანობის აღსრულება მშობლიურ ქვეყნებში, ცხადია, იქნება პრობლემური; ანუ, – აქ საუბარია ქართველი ერის პასუხისმგებლობაზე იმ საქმიანობაში რასაც ჰქვია კაცობრიობის თვითშენარჩუნება და, მაშასადამე, – ჰქვია დედამიწის სოციალურ-ეკონომიკური ბალანსის დაცვა, – ჰქვია ახალ 2000 წლეულში დედამიწაზე სიცოცხლის არსებობის შენარჩუნება.

სხვა სიტყვებით: უზენაესი კანონი-„ლაზარე“; დღეიდან, როცა დედამიწაზე ახალი 2000-წლეული დაიწყო, ამ 2000-წლეულის ადამიანებისაგან მოითხოვს თვითშემეცნება-თვითრეალიზაციას, ეროვნული მისიისა და სახელმწიფოებრივობის სოციალურ-ეკო-

ნომიკური დანიშნულების შემეცნება-გაცნობიერების ნიადაგზე. ეს მოთხოვნა, რომელიც ამ ეტაპზე, საქართველოს სახელმწიფო ხელისუფლებამ პირველმა უნდა გაითავისოს, დანარჩენი კაცობრიობისათვის ხელმისაწვდომი და შემეცნებადი მანვე უნდა გახადოს დამოუკიდებელი საქართველო სახელმწიფოს შემოქმედებისა და ორგანიზაცია მართვის ნიადაგზე*.

*** მინანერი:** ძვირფასო მკითხველო მოგეხსენებათ, კვლევითი ნამუშევრებით რომელსაც გასული 10-14 წლის მანძილზე უწყვეტად მე, დაჟინებული მოთხოვნით, ჟურნალ ეკონომიკაში გამოქვეყნებულ სტატიებში თანმიმდევრულობით გადმოვცემ, ვემსახურები საზოგადოებრივი მეცნიერების პოზიციიდან ახალი სიტყვის შემეცნება-გაცნობიერების საქმეს. ამ კვლევის შედეგად დღეისათვის უკვე გაცნობიერებული მაქვს, რაც ამჯერად, არებითია, შემდეგი სიახლე: 1. ახალი სიტყვა იგივე, უზენაესი კანონი – ლაზარეა; 2. მისი ამ პოზიციიდან შემეცნება-გაცნობიერება, რაც უნდა განხორციელდეს დედამიწაზე ამ კანონის მიხედვით, დამდეგ 2000 წლეულში გარდამავალ პერიოდში, მოითხოვს ღმრთა-მნის (ლაზარე) ფლობას და, მაშასადამე, იგი (შემეცნება-გაცნობიერება) დღევანდელი საქართველოს სახელმწიფოებრივ ამოცანას წარმოადგენს; 3. ეს საქმიანობა თავისთავად, უკვე არის დედამიწაზე ოდესღაც ღმრთა-მნის საკაცობრიო ფუნქციის მქონე ლაზარესათვის ამ (საკაცობრიო) დანიშნულების აღდგენის პროცესი; ანუ ეს არის ოდესღაც ნავარაუდევი, „ლაზარეს აღდგინების“ პროცესის დაწყება და, 4. ამ ამოცანის გადაწყვეტა (არის რა იგი თავად „ლაზარეთი“ განსაზღვრული სოციალური აუცილებლობა) ქართველი ერის სიცოცხლის (თვითგანვითარება) ახალი 2000 წლეულით გახანგრძლივების განმსაზღვრელი ობიექტური პირობაა.

მოკლედ, მოკვლეულია ის რომ ასტრო-ფიზიკურ სისტემაში დედამიწის ურთიერთობებს განაგებს უზენაესი კანონი - „ლაზარე“ და ამ კანონის შემეცნება-გაცნობიერების საქმე, ამ ეტაპზე მოითხოვს საქართველოს ეროვნულ-ერთიანობასა და სათანადო სახელმწიფოებრივი გადანყვეტილების მიღებას.

საგულისხმოა, რომ ჩემი ეს კვლევა და მისი შედეგების გამოქვეყნების საქმე ეფუძნება მხოლოდ ჩემს მცირე საპენსიო შემოსავალს, ამასთან ერთად, – რომ ჟურნალი „ეკონომიკა“ წელიწადში (ექვსი ნომე-

რი) ვრცელდება მხოლოდ გამოწერით – ხელმოწერებისათვის განსაზღვრული ტირაჟით; აქ განსაკუთრებული პოზიტივი ამ შედეგების შესახებ ფართო მკითხველისათვის ინფორმირების თვალსაზრისით, იმთავითვე არის განსაზღვრული ამ ხელმოწერი-მკითხველისათვის; თუმცა, (რაც მათს არაგულწრფელობაზე მეტყველებს), ეს უკანასკნელი თავის მხრივ, ამ დაჟინებული მოთხოვნით გამოქვეყნებულ სტატიებს, ჯერ-ჯერობით მაინც, დუმილით პასუხობს (არ ეხმაურება). ამ ყველაფრის შედეგი, (ე.ი. მეცნიერების ფინანსური და ინფორმაციული შეზღუდვა, მკითხველის აქტიურობის გამორიცხვა), რაც არაერთგულ-დემოკრატიული პოლიტიკურ-ეკონომიკური ტაქტიკის ნაყოფია, დღეს უკვე დაფიქსირებულია მიმდინარე წლის სახელმწიფოებრივი არჩევნების შედეგებში. კერძოდ, საარჩევნო მართონზე და არჩევნების შედეგებში, რომ უნდა ასახულიყო, რაც მთავარია, ამომრჩევლის მიერ 2000 წლეულის გასაყარზე დაფიქსირებული თავისი ქვეყნის თვითგანვითარების ეროვნულ-პოლიტიკური ნება (ანუ, ერთის მხრივ, ნატოსთან საქართველოს ინტეგრაციის მომხრეებსა და, მეორეს მხრივ, ამგვარი ინტეგრაციის მოწინააღმდეგე ამომრჩეველთა რიცხვებს შორის სხვაობა), არ აისახა, – ეს მთავარი კითხვა რასაც ახალი დრო მოითხოვს, უპასუხოდ დარჩა!

ძვირფასო მკითხველო როგორც მკვლევარმა, უნდა მოგახსენოთ ისიც, რომ, ვინაიდან გაერთიანება „ახალი სიტყვის“ თაოსნობით მიმდინარე ეს საქმე – „ლაზარეს“ შემეცნება-გაცნობიერება – ეროვნულია, მისი აღსრულებაც ყველა ჩვენთაგანის – ამ ახალი დროის სრულწლოვანი ქართველის – გულწრფელობას დაეფუძნება მხოლოდ. რამეთუ გულწრფელობა, როგორც ლაზარედან იკითხება, არის ადამიანის ის სულიერი განწონასწორებულობის გამოხატულება, (გულისცემის ნორმალური რიტმი), რომელიც ასტროფიზიკურ სივრცეში თავად დედამიწის განწონასწორებული მოძრაობის რიტმის შესაბამისია (ე.ი. ამ შესაბამისობის დამცველია).

გთავაზობთ: ვისარგებლოთ ქვეყანაში სახელმწიფოებრივად დაშვებული კონკრეტული დემოკრატიული უფლებით და გავიღოთ შესაძლებლობის ფარგლებში, სპონსორობის ან/და ჩემს ანგარიშზე № GE60LB2620040545060431 „ლიბერთი ბანკში“ ჩარიცხვის წესით, თუნდაც, მცირედი თანხა მიზნობრივად – „ლაზარეს“ შემეცნების (კვლევის, პუბლიკაციების, წყარო-ლიტერატურის შექმნის) ხარჯების დასაფარავად. პატივისცემით, ეთერ თაკალანძე.